

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.016/2023/9.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Papp Ügyvédi Iroda (cím1, eljáró ügyvéd: Dr. Papp Orsolya Éva) által képviselt Felperes cím2 alatti lakos felperesnek – a Dr. Szűcs Péter Ügyvédi Iroda (cím3 eljáró ügyvéd: dr. Szűcs Péter) által képviselt alperes cím4 alatti székhelyű alperes ellen munkabér, illetmény és egyéb anyagi juttatás iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 5.M.70.127/2022/6. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, az alperesnek a felperes felé megfizetendő perköltség összegét 125 630 (százhuszonötezer-hatszázharminc) forintra leszállítja és megállapítja, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült 150 756 (százötvenezer-hétszázötvenhat) forint eljárási illeték az állam terhén marad, egyebekben helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100 000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 201 008 (kétszázegyezer-nyolc) forint illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2021. október 15. napján létesített egészségügyi szolgálati jogviszonyt az alperessel teljes munkaidejű, 7,2 órás foglalkoztatás keretében, határozatlan időtartamra, szakorvosi munkakörben. Az egészségügyi szolgálati munkaszerződése alapján illetményét 1 256 300 forintban határozták meg; a távolléti díja a keresetlevél előterjesztésekor 1 576 573 forint volt.

[2] Az alperes a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyának létrejöttét megelőzően – 2021. október 04. napján – elkészítette a felperes tekintetében a „Jogviszony beszámítása” megnevezésű okiratot, melyben a következő időtartamokat ismerte el mind a besoroláshoz, mind a szolgálati idő elismeréséhez:

(egészségügyi intézmény 1) 1995. 10. 01. napjától 1997. 12. 31. napjáig 2 év 3 hónap; (cég 1) 1998. 01. 01. napjától 2004. 02. 29 napjáig 6 év 2 hónap; (cég 2) 2004. 03. 01. napjától 2006. 06. 30. napjáig 2 év 4 hónap; (egészségügyi intézmény 2) 2006. 07. 01. napjától 2008. 12. 31. napjáig 2 év 6 hónap; (cég 2) 2009. 01. 01. napjától 2010. 03. 31. napjáig 1 év 3 hónap; (cég 3) 2010. 04. 01. napjától 2021. 10. 14. napjáig 11 év 6 hónap 14 nap. Az okirat szerint jelenlegi szolgálati viszony kezdete: 2021.10.15. napja. Elismert egészségügyi szolgálati jogviszony a besoroláshoz és szolgálati idő elismeréséhez 26 év 15 nap; kezdete 1995. 10. 01. napja volt.

[3] A felperes az egészségügyi szolgálati jogviszony létesítését követően és azt megelőzően is az alperes (egészségügyi intézmény 3)ban dolgozott radiológus szakorvosként kisebb megszakítással; és a felek változtatták a felperes jogviszonyának tartalmát, így egy ideig közalkalmazottként, majd egészségügyi tevékenységet végző társas vállalkozás munkavállalójaként, végül egészségügyi szolgálati jogviszony keretében látta el a radiológusi szakorvosi feladatait. A (cég 3) keretein belül rövid időszakban dolgozott a jászberényi, a sátorlajújhelyi és a karcagi kórházakban is.

[4] A felperes keresetében szolgálati elismerés jogcímén – kettő havi illetményének megfelelő – 2 512 600 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest, és a követelt összeg után 2022. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó – Ptk. 6:48. § (1) és (3) bekezdése szerinti – késedelmi kamatigényt érvényesített. Az eljárás megindításával egyidejűleg 150 800 forint eljárási illetéket megfizetett, továbbá - költségjegyzékkel felszámított módon – a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) a) pontja alapján, Áfa felszámítása nélkül 125 630 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltségigényt érvényesített.

[5] Hivatkozott az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (Eszjtv.) – 2021. 01. 01. és 2021. 12. 31. napja közötti időállapot szerinti – 9. § (1) bekezdésére, a (2) bekezdés a) pontjára, valamint az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyek szolgálati elismerésével kapcsolatos egyes intézkedésekről szóló 664/2021. (XII.1.) Kormány rendelet (továbbiakban: Korm. rendelet) 2. § (1) és (2) bekezdésére, (3) bekezdése a) pontjára, valamint (5) bekezdésére. Álláspontja szerint 2021. december 31. napjáig kellett volna a részére a 2 havi illetménynek megfelelő szolgálati elismerést kifizetni. Rámutatott, hogy 2010. 04. 01. napjától 2021. 10. 14. napjáig a (cég 3) társasvállalkozás tagjaként végzett egészségügyi tevékenységet, azonban nem tartotta helytállónak az alperes azon hivatkozását, miszerint ezen jogviszonyának ideje alatt haladta volna meg, vagy érte volna el az egészségügyi szolgálati jogviszonyban értelmezhető 25 éves szolgálati elismerésre jogosító szolgálati időt, mert a társas vállalkozásban a felperes csak 11 év 6 hónap 14 nap munkaviszonnyal rendelkezett. A szolgálati elismerésre csak akkor vált jogosulttá, amikor is az alperessel 2021. 10. 15. napján létesített egészségügyi szolgálati jogviszonyt. Ezen egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően állt elő az az esetkör az esetében, hogy az alperesi beszámítás folytán érte el, és haladta meg a 2 havi illetménynek megfelelő

szolgálati elismerésre jogosító időt a szolgálati ideje; az az előző munkaviszony keretében nem volt esetében értelmezhető. Az alperessel létesített egészségügyi szolgálati jogviszony folytán került sor arra, hogy olyan jogviszonyok is beszámításra kerüljenek a szolgálati elismeréshez szükséges jogosultsági időbe, amik az Eszjtv. hatályán kívüli foglalkoztatók esetében nem vehetőek figyelembe. Állította, hogy az alperes által készített jogviszony beszámítási okirat téves, ugyanis az a besoroláshoz és a szolgálati idő elismeréséhez is egységesen 26 év 15 nap időtartamot vett figyelembe.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és jogi képviselettel felmerült perköltségének – jogszabály szerinti mértékben, pertárgyértékhez igazodó, áfával növelt összegű – megtérítését kérte.

[7] Az alperes nem vitatta a felperes tényállítását, a keresetösszegezését, a felhívott jogszabályok körét, a kamatfizetésre kötelezés kezdő időpontját, annak mértékét. A szolgálati elismerésre való jogosultság kapcsán előadott felperesi jogi érveléssel nem értett egyet. Álláspontja szerint a felperes nem jogosult a szolgálati elismerésre, ugyanis az egészségügyi szolgálati jogviszonyának 2021. 10. 15. napi létrejöttékor már 26 év 15 nap szolgálati elismerésre jogosító szolgálati idővel rendelkezett, így a 25 éves jogszerző idő után járó 2 havi illetménynek megfelelő szolgálati elismerésre nem az alperesnél szerzett jogosultságot a felperes. Akkor lehet a szolgálati elismerést kifizetni, ha két feltétel teljesül, így egyrészt a Korm. rendelet hatályba lépése miatt újraszámított és kibővített tartalmú jogszerző idő megemelkedése történjen meg, ami folytán érje el jogszerző a 25, 30 vagy 40 éves jogosultsági időt; azaz olyan újraszámított jogszerző idők kerüljenek figyelembevételre, amelyek korábban nem kerültek figyelembevételre; másrészt, hogy a Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése szerint az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően érje el, vagy haladja meg az 1. §-a alapján figyelembe vehető időtartam alapján számított szolgálati idő a szolgálati elismerésre jogosító időt. Ezek a felperesnél nem álltak fenn, mert a Korm. rendelet hatályba lépése, és módosított rendelkezéseinek hatályba lépése miatt nem került sor a felperes esetében többletjogviszonyok beszámítására, mert az alperes már 2021. 10. 15. napján – az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttékor - elismerte a 26 év 15 nap fennálltát. Illetve nem a jogviszony létrejöttét követően érte el vagy haladta meg a szolgálati elismeréshez megállapított szolgálati időt a felperes jogviszonyában bekövetkező változás, hanem már a 2021. 10. 15. napján történt jogviszony létrejöttékor is rendelkezett a szolgálati elismeréshez szükséges 26 év 15 nap szolgálati idővel. Hivatkozott a becsatolt EMMI segédletre, mely alapján nem jár szolgálati elismerés, ha az érintett az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejötte előtt már meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító időt. Kizárólag abban az esetben áll fenn a jogosultság, ha a szolgálati jogviszony létrejötte előtt még nem haladta meg a jogosító időt, azonban a jogviszony váltáskor, az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően számára a jogviszonyban töltött idők akként kerültek megállapításra, hogy már meghaladta a jogosultsági időt. A 2021. 10. 04. napján kelt jogviszony beszámítási okirat tartalmát helyesnek tartotta. Annak készítésekor helyesen állapította meg az abban foglaltakat az alperes mind a besoroláshoz, mind a szolgálati elismeréshez figyelembe vehető időtartamok tekintetében. Állította, hogy az akkor hatályos Eszjtv. és az akkor hatályos, az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény végrehajtásáról szóló 528/2020. (XI.28.) Korm. rendelet (továbbiakban: Vhr.) meghatározta a besoroláshoz szükséges időtartamokat a 4. § (3) bekezdésében rögzítettek

szerint, és nem rendelkezett ekkor külön arról a jogszabály, hogy a szolgálati elismeréshez eltérő időtartamokat kellene figyelembe venni.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek szolgálati elismerés jogcímén bruttó 2 512 600 forintot és ennek 2022. január 01. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamatát, továbbá 276 430 forint perköltséget.

[9] Az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt állapította meg, hogy a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyának 2021. 10. 15. napi létrejöttékor, illetőleg a beszámítási okirat 2021. 10. 04. napi elkészítésekor, csak az Eszjtv., illetőleg annak végrehajtási rendelete volt hatályban, egyéb jogszabály nem tartalmazott a tárgyban rendelkezéseket. A szolgálati elismerés tekintetében pedig kizárólag az Eszjtv. biztosította a szabályozási környezetet a 9. §-ban rögzített tartalom szerint, egészen a Korm. rendelet 2021. 12. 02. napi hatályba lépéséig.

[10] Utalt az alperes perfelvételi nyilatkozatára, miszerint a 2021. 12. 23. napi hatállyal módosított Korm. rendelet 1. §-a az Eszjtv. 9. §-ára utal vissza, azaz a szolgálati elismeréshez jogosító időtartamok tekintetében engedte figyelembe venni a Vhr. 4. § (3) bekezdése szerint megszerzett szolgálati időket; a Vhr. 4. § (3) bekezdésének d) pontja jogosította fel a felperest arra, mint korábbi társasvállalkozás tagját, hogy az Eszjtv. hatálya alatt szolgálati elismerésre jogosító szolgálati időként kerüljön figyelembevételre a társasvállalkozás tagjaként töltött jogviszonya; a Vhr. 4. § (3) bekezdése az Eszjtv. 8. § (9) bekezdésére utal vissza, miszerint a rendelet 4. § (3) bekezdésének a)-e) pontjaiban meghatározott jogviszonyokat csak a besoroláshoz rendelte figyelembe venni; a Korm. rendelet csak 2021. 12. 23. napjától engedélyezte az Eszjtv. 9. §-a szerinti szolgálati elismeréshez jogosító időtartamként figyelembe venni a Vhr. 4. § (3) bekezdése szerinti egyéb jogviszonyban eltöltött szolgálati időket.

[11] A fentiek alapján alaptalan az az alperesi védekezés, hogy a felperes kinevezésekor hatályos Eszjtv. és az akkor hatályos Vhr., ami meghatározta a besoroláshoz szükséges időtartamokat a 4. § (3) bekezdésében rögzítettek szerint, azonos módon rendelte volna figyelembe venni a szolgálati elismeréshez jogosító szolgálati időtartamok tekintetében a szolgálati időt. A fent idézett jogszabályok nyelvtani, logikai és kronológiai szempontú helyes értelmezése alapján azt lehet megállapítani, hogy a szabályozási környezet 2021. 10. 15. napján kizárólag a besoroláshoz rendelte figyelembe venni a Vhr. 4. § (3) bekezdésében rögzített szolgálati időket, és a szolgálati elismerésre jogosító szolgálati idő tekintetében pedig nem.

[12] Az elsőfokú bíróság szerint a Korm. rendelet 2021. 12. 23. napi módosítása engedélyezte csak először azt, hogy a Vhr. 4. § (3) bekezdése szerinti egyéb jogviszonyokban eltöltött szolgálati időket szolgálati elismerésként is figyelembe lehessen venni.

[13] Rögzítette, hogy a szabályozási környezet a felperes kinevezésének időszakában hiányos volt és az alperes a jogviszony létesítésekor a besoroláshoz figyelembe vehető szolgálai időtartamokat teljes egészében elfogadta szolgálati elismerésre jogosító szolgálati időként is a felperes javára. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban az alperesnek legkésőbb 2021. december 23. napjától hatályba lépő jogszabályi rendelkezések ismeretében tisztában kellett volna lennie azzal, hogy az általa készített téves tartalmú beszámítási okirat alapján nem hozhatja a munkavállalóját olyan helyzetbe, hogy elessen olyan jogosultságtól, ami őt - egyébként helyesen elkészített Beszámítási okirat alapján – a Korm. rendelet módosított rendelkezései alapján megilletné.

[14] A bíróság az alperes jogi érvelését a Korm. rendelet alkalmazhatósága tekintetében egyebekben osztotta azzal, hogy a felperest 2021.10.15. napjától kezdődően szolgálati elismerésre jogosító szolgálat időként csak 4 év 9 hónap és 0 nap illette meg ((egészségügyi intézmény 1) 1995. 10. 01. napjától 1997. 12. 31. napjáig 2 év 3 hónap; (egészségügyi intézmény 2) 2006. 07. 01. napjától 2008. 12. 31. napjáig 2 év 6 hónap). Álláspontja szerint ugyanezen rendelet 2021. 12. 23. napi hatályba lépésével módosított 1.§ (1) bekezdés b) pontja alapján kellett volna elismernie szolgálati elismerésre is jogosító szolgálati időként a felperes többi jogviszonyait és ezzel megvalósult volna az a 2. § (1) bekezdésében rögzített feltétel, miszerint a felperesnek az 1. § alapján figyelembe vehető időtartam alapján számított szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító – Eszjtv. 9.§ (2) bekezdésében meghatározott – időt.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletében azért is megalapozottnak tartotta a felperes keresetét, mert a felperes – a Beszámítási okirat szerint – szolgálati elismerésre jogosító 26 év 15 nap szolgálati idővel az egészségügyi szolgálati jogviszonyának létrejötté pillanatában rendelkezett. Ez pedig már önmagában – más rendeleti szintű szabályozás hiányában is – megalapozza az Eszjtv. 9. § (1) bekezdése szerinti jogosultság fennálltát a felperes tekintetében.

[16] Utalt rá, hogy a bírói gyakorlat szerint a szolgálati elismerés – megelőző státusztörvény (Kjt.) elnevezése szerinti „jubileumi jutalom” – valóban annál a munkáltatónál esedékes, ahol elérte a jogosult a szükséges időtartamot, azonban ezen kiforrot gyakorlat a perbeli esetben nem volt alkalmazható. Az Eszjtv. személyi hatálya alá nem tartozó foglalkoztatónál/jogviszonyban nem értelmezhető a szolgálati elismerés rendszere, így a felperes nem szerezhette erre való jogosultságot a megelőző jogviszonya keretében; így az is kizárt, hogy megelőző jogviszonya keretében azt igényelje.

[17] A felperes esetében az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejötté pillanatában állt elő az a helyzet, hogy az Eszjtv. 9 §-a alapján „*huszonöt évi egészségügyi szolgálati jogviszonnyal rendelkező*” személynek minősül, akit törvény szerint megillet a szolgálati elismerés. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a jogalkotási hiányosságok önmagában nem

teszik jogszerűvé a munkáltató mulasztását. A szabályozás hiányosságát a jogalkotó pótolta a Korm. rendelet 2021. 12. 02. napi hatályba léptetésével, valamint annak 2021. 12. 23. napi módosításával.

[18] Megállapította, hogy a felperes munkavállalói költségkedvezményre nem volt jogosult; és a Kkbat. általános szabályai szerint költségkedvezmény iránti kérelmet sem terjesztett elő. A felperes a munkaügyi perre figyelemmel alkalmazandó tárgyi költségfeljegyzési jog kedvezmény ellenére átutalással megfizetett a keresetlevele előterjesztésekor – egyébként a pertárgy értékéhez igazodó mértékű, helyesen számított – 150 800 forint összegű kereseti eljárási illetéket. Az alperes által megfizetendő perköltség mértékét a jogi képvisellel felmerült perköltségből és a lerótt eljárási illeték összegéből állapította meg.

[19] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte a Nyíregyházi Törvényszék 5.M.70.127/2022/6. számú ítéletének a megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és az első- és másodfokú eljárással felmerült, felszámított költségeinek a megfizetésére kötelezését. A perköltség mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bek. a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján határozta meg, az elsőfokú eljárás tekintetében 159 550 forint, míg a másodfokú eljárás tekintetében pedig 79 775 forint-ban.

[20] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az ítélet rendelkező része indokolatlanul, kifejezetten jogellenesen rögzíti a marasztalási összeg tekintetében annak bruttó jellegét. Ezzel összefüggésben utalt a Kúria Joggyakorlat-elemző Csoportja által a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei tárgyában készített Összefoglaló Vélemény 3.2.b. pontjának utolsó bekezdésére (18. oldala).

[21] Másodsorban arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet tévesen hivatkozik arra, hogy a Korm. rendelet 1. §-a 2021. december 23. napjával módosításra került, mégpedig a per tárgyat képező jogvita szempontjából releváns módon. A Korm. rendelet 2021. december 23-ával módosult ugyan, de a jogvita szempontjából ez semmilyen jelentőséggel nem bír, az irányadó jogszabályi rendelkezések tartalma ekkor nem változott. Tévesen hivatkozik az elsőfokú ítélet arra, hogy a Korm. rendelet 2021. december 23-ától hatályos módosítása engedélyezte azt először, hogy az Eszjtv. vhr. 4. § (3) bekezdése szerinti időtartamokat szolgálati elismerésre jogosító időként is figyelembe lehessen venni.

[22] Harmadrészt vitatta azt, hogy az alperesi jogi képviselő az ítéleti jogi álláspontot erősítő perfelvételi nyilatkozatot tett volna. Hivatkozott rá, hogy a törvényszék célzott kérdéseire a jogi képviselő jelezte, hogy a tárgyaláson nem rendelkezik időgép funkcióval ellátott jogtár hozzáféréssel, illetve a Korm. rendelet 2021. december 23-ai módosításának a tényét, mint a „bíróság által közölt információt” fogadta el, amely információ birtokában a tárgyalás hátralévő részében a törvényszék által adott téves tájékoztatás birtokában volt.

Nyilatkozatait ezen hibás anyagi pervezetésre tekintettel tette meg csupán. Ennek ellenére rövid szünet és telefonos egyeztetés után jelezte a törvényszéknek, hogy jogi álláspontunk szerint az Eszjtv. vhr. 4. § (3) bek. szerinti időtartamokat 2021. december 2-át megelőzően mind a besorolás, mind pedig a szolgálati elismerésre való jogosultság tekintetében egyaránt jogszerző időnek kellett figyelembe venni, vagyis a felperes 2021. október 4-én kelt jogviszony beszámítása helyes.

[23] A jogvita lényege, hogy a Korm. rendelet 1. §, valamint 2. § (1) bekezdése alapján a felperes jogosultságot szerzett-e az Eszjtv. 9. § szerint 25 év egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idő alapján járó, 2 havi illetményének megfelelő mértékű szolgálati elismerésre. Álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályok téves értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy 2021. december 23-áig az Eszjtv. vhr. 4. § (3) bekezdés szerinti időszakok – ideértve a társas vállalkozás tagjaként egészségügyi tevékenység végzésével töltött időt is – kizárólag a besorolás szempontjából voltak elismerhetők egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött időként, míg a szolgálati elismerés tekintetében nem. Semmilyen jogszabályi hivatkozással is alátámasztott indokát nem adta az elsőfokú bíróság annak az ítéleti megállapításnak, hogy a felperes 2021. október 15-én 4 év 9 hónap 0 nap szolgálati elismerésre jogosító idővel rendelkezett. Az alperes szerint az Eszjtv. 8. § (9) bekezdésben és az Eszjtv. vhr. 4. § (3) bekezdésben felsorolt jogszerző idők közül jogszerűen „szemezgetni” nem lehet, hiszen azok 2021. október 15-én mind egyöntetűen szolgálati elismerésre jogosító időnek minősültek. Az elsőfokú ítélet ezzel ellentétes álláspontja jogellenes, és ellentmond az indokolás [50] bekezdésében kifejtett saját ítéleti megállapításának is.

[24] Kifejtette, hogy az Eszjtv. 9. § 2021. október 15-én hatályos rendelkezései a szolgálati elismerésre való jogosultságot az egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött időhöz kötötték, melyet az Eszjtv. 8. § (8) bekezdése tartalmazott. Figyelemmel arra, hogy az Eszjtv. és végrehajtási rendelete nem állapított meg speciális, eltérő szabályokat arra nézve, hogy a szolgálati elismerés tekintetében mely időszakokat kell egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött időnek tekinteni, az Eszjtv. 8. § (9) bekezdésében és az Eszjtv. vhr. 4. § (3) bekezdésében meghatározott időket kellett ilyenként elfogadni. Hivatkozott a Korm. rendelet 2. § (1) bekezdésében írtakra. Fenntartotta azon elsőfokú eljárásban már kifejtett jogi álláspontját, hogy 2 konjunktív feltétel volt szükséges ahhoz, hogy az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló a Korm. rendelet alapján visszamenőlegesen jogosultságot szerezzen a szolgálati elismerésre: egyrészt az, hogy egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött ideje a 2021. december 1-jéig hatályban volt jogszabályi rendelkezésekhez (Eszjtv. 8. § (9) bek. és Vhr. 4. § (3) bek.) képest a Korm. rendelet 1. §-a alapján elvégzett „újraszámítás” szerint haladja meg a szolgálati elismerésre jogosító egyes időtartamokat, másrészt, hogy az az időpont, amikor ez bekövetkezett, naptárilag az egészségügyi szolgálati jogviszonya létrejöttét követő (vagyis ahhoz képest későbbi) legyen. A felperes tekintetében a két feltétel egyike sem állapítható meg, mert a 2021. december 2-ával hatályba lépett jogszabályi változások semmilyen hatást nem gyakoroltak az őt szolgálati elismerésre jogosító, egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idő tartamára, és a felperes egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött ideje a 25 évet az egészségügyi szolgálati jogviszonya létrejöttét megelőzően, nem pedig azt követően érte el.

[25] Álláspontja szerint a jogszabályok téves értelmezésén alapul az ítélet „másodlagos indokolása”, mert a Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése egyrészt nem a „jogviszony létrejötté időpontjában”, hanem a „jogviszony létrejöttét követően” fordulatot használja, ami önmagában ellentétes a törvényszék álláspontjával, másrészt annak helyes értelmezése naptári alapú, vagyis mintegy idővonal jelleggel, dátumszerűen kell vizsgálni, hogy mikor érte el az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy 1. § alapján számított egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött ideje a szolgálati elismerésre jogosító időtartamot és ehhez képet mikor jött létre az egészségügyi szolgálati jogviszonya – a jogosultság pedig kizárólag akkor következik be, amennyiben a jogviszony létrejöttének az időpontja korábbi mint a jogosultsági idő elérésének a dátuma. A Korm. rendelet 1-2. §-án alapuló jogosultságot visszamenőlegesen a jogalkotó kizárólag azok részére kívánta biztosítani, akik a fennálló egészségügyi szolgálati jogviszonyukban érték el a juttatásra jogosító időt. Mivel a felperes már a jogviszonya létesítése előtt több, mint 25 év egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idővel rendelkezett, ebbe a kedvezményezett körbe nem esett bele.

[26] Végül előadta azt is, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályokkal ellentétes módon határozta meg a perköltség mértékét. Hivatkozott a Pp. 82. § (1) bekezdésére és a Pp. 80. §-ában írtakra. A tárgyi költségfeljegyzési jogos munkaügyi perben a felperes által jogszabályi kötelezettség hiányában, tévesen megelőlegezett eljárási illeték szükségszerűen felmerült költségnek nem minősülhet, ekként nem képezheti részét a perköltségnek sem. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban Itv.) 80. § (1) bek. f) és i) pontja alapján a tévesen lerótt illetéket a felperes visszaigényelheti. Ezért a felperes pernyertessége mellett is jogellenesen, a Pp. 80. §-ába ütköző módon marasztalta az elsőfokú bíróság az alperest a felperes által tévesen lerótt illeték viselésében.

[27] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes mindkét fokú perköltség megfizetésére való kötelezését kérte. A perköltség mértékét az új jogi képviselővel kötött megbízási szerződés alapján kérte megállapítani akként, hogy a megelőző jogi munka és a teljes elsőfokú eljárás áttanulmányozására 300 000 forint, míg tárgyalásonként további 100 000 forint megbízási díjra tartott igényt.

[28] Egyebekben visszautalt az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakra és álláspontja szerint a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetései és jogi álláspotja megalapozott volt.

[29] Az alperes fellebbezését az ítéltábla a Pp. 377. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el és azt részben megalapozottnak találta.

[30] Az ítéltábla a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában meghatározott, az elsőfokú bíróság ítéletének kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, és olyanra az alperes sem hivatkozott. Mindezekre tekintettel a fellebbezést a Pp. 383. § (1) bekezdése

alapján érdemben vizsgálta. A fellebbezett ítélet vonatkozásában az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetésével, azok egyenként, valamint összességében történő értékelésével helyesen állapította meg, azonban az abból levont jogkövetkeztetéssel csak részben értett egyet. Az alperes fellebbezésében írtakra tekintettel az ítéltábla az alábbiakra kíván rámutatni.

[31] Az alperes azon hivatkozása, hogy az ítélet rendelkező része indokolatlanul, jogellenesen rögzíti a marasztalási összeg tekintetében annak bruttó jellegét a Kúria Joggyakorlat-elemző Csoportja által a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei tárgyában készített Összefoglaló Vélemény 3.2.b. pontjának utolsó bekezdésében foglaltakra, nem volt megalapozott, mert jelen per tárgya nem a munkaviszony jogellenes megszüntetése volt. A per tárgya a szolgálati elismerés megfizetése volt, melyet bruttó összegben kellett megjelölni.

[32] Egyetértett az ítéltábla ugyanakkor az alperes azon fellebbezési hivatkozásával, hogy az elsőfokú ítélet tévesen hivatkozott a Korm. rendelet 1. §-ának 2021. december 23. napi módosítására, mert akkor ezen jogszabályhely valóban nem módosult. Ugyan a Korm. rendelet bizonyos rendelkezései valóban módosultak ezen a napon, de a per szempontjából azok relevanciával nem bírtak. A Korm. rendelet 1. §-a már annak hatálybalépésétől tartalmazta azt, hogy az Eszjtv. 9. §-a alkalmazásában egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött időnek kell tekinteni az Eszjtv. 8. § (9) bekezdése, az Eszjtv. végrehajtásáról szóló Vhr. 4. § (3) bekezdése és az egyes, az egészségügyi szolgálati jogviszonnyal összefüggő veszélyhelyzeti szabályokról szóló 69/2021. (II. 19.) Korm. rendelet 16. § (5) bekezdése szerinti jogviszonyban eltöltött időtartamot is, függetlenül attól, hogy az adott jogviszony az Eszjtv. hatálybalépése előtt vagy azt követően jött létre. Az ezzel ellentétes elsőfokú bírósági ítéleti érvelés és az erre alapított jogi álláspont ezért téves volt.

[33] Az alperes ugyancsak helytállóan hivatkozott arra fellebbezésében, hogy a jogi képviselője a bíróság tárgyaláson tett tájékoztatását követően tett meg bizonyos perfelvételi nyilatkozatokat, azonban még azon a tárgyaláson azokat pontosította az újabb információk birtokában, így ezeket együttesen értékelve nem volt megállapítható az, hogy az ítéleti jogi álláspontot erősítő perfelvételi nyilatkozatot tett volna. Az ezzel kapcsolatos elsőfokú bírósági ítéleti hivatkozással [33 bekezdés] az ítéltábla nem értett egyet.

[34] Az ítéltábla ezt követően az alperes fellebbezésében foglaltakra is tekintettel érdemben vizsgálta azt, hogy a felperest a perben érvényesíteni kívánt szolgálati elismerés megillette-e vagy sem. Ennek körében osztotta a peres felek azon jogi álláspontját, hogy a jogvita eldőntése szempontjából a perbeli időszakban hatályos Eszjtv. 9. §-ának és a Korm. rendeletnek van jelentősége.

[35] Az Eszjtv. 9. § (1) bekezdése szerint a huszonöt, harminc-, illetve negyvenévi egészségügyi szolgálati jogviszonnyal rendelkező egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek szolgálati elismerés jár. A Korm. rendelet 1. §-a pedig meghatározza azt, hogy az Eszjtv. 9. §-a alkalmazásában egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött időnek – egyúttal szolgálati elismerés alapjául szolgáló időnek – mit kell tekinteni. Ezzel összefüggésben rámutat az ítéltábla, hogy az alperes helyesen állapította meg a felperesi egészségügyi szolgálati jogviszony létesítésekor, hogy a felperesnek 2021. október 15. napján 26 év 15 nap jogszerző ideje volt és éppen ezért téves volt az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy ekkor csak 4 év 9 hónap jogszerző idővel rendelkezett. A fellebbezés ezért ebben a részében is megalapozott volt.

[36] A Korm. rendelet 2. § (1) bekezdése szerint, ha az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek a rendelet 1. §-a alapján figyelembe vehető időtartam alapján számított szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően elérte vagy meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító - az Eszjtv. 9. § (2) bekezdésében meghatározott - időt, az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy - a (4), (6) és (7) bekezdésben foglaltak figyelembevételével - jogosult a szolgálati elismerésnek az így megállapított szolgálati idő szerinti fokozatára.

[37] Az ítéltáblának éppen ezért a jogvitát ezen szabályok értelmezése mentén kellett elbírálnia és abban állást foglalnia, hogy annak az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek, akinek a Korm. rendelet 1. §-a alapján figyelembevehető időtartam alapján számított szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító időtartamot, illetve a korábbi szabályok alapján is meghaladta ezen időtartamot, akkor jogosult-e a szolgálati elismerésre.

[38] Az ítéltábla ennek körében vizsgálta a perbeli időszakban hatályos Eszjtv. és Korm. rendelet szabályait. A Korm. rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjában azt mondta ki, hogy az (1) és a (2) bekezdés alapján megállapított szolgálati elismerést az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy részére 2021. december 31. napjáig kell kifizetni, ha a jogosultság megállapításához szükséges szolgálati idővel már a rendelet hatálybalépésekor rendelkezett az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy. Más szóval, ha már a Korm. rendelet hatályba lépésekor megvolt a szolgálati idő, ami szükséges a szolgálati elismerés kifizetéséhez, akkor ezen szabály alapján ki kell fizetnie a munkáltatónak a szolgálati elismerést.

[39] Ezt erősítette meg egyébként a Korm. rendelet 2. § (7) bekezdésében írt szabályozás, mely kimondta, hogyha az egészségügyi jogviszonyban álló személy az (1) és a (2) bekezdése alapján egyidejűleg a szolgálati elismerés több fokozatára is jogosult lenne, csak a magasabb fokozat szerinti szolgálati elismerés fizethető ki a számára. Ez azt jelenti, hogy ha valaki az új számítások alapján több fokozatot is egyszerre tudott teljesíteni, akkor a kisebb mértékűre ezáltal már nem volt jogosulttá, de a legmagasabbra igen.

[40] Mindezen szabályok együttes értelmezése alapján arra a jogi álláspontra helyezkedett az ítéltábla, hogy a jogalkotó szándéka az volt, és a Korm. rendelet 2. § (1) bekezdését úgy kell értelmezni, (az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személynek a rendelet 1. §-a alapján figyelembe vehető időtartam alapján számított szolgálati ideje az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét követően meghaladta a szolgálati elismerésre jogosító időt, az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy jogosult a szolgálati elismerésnek az így megállapított szolgálati idő szerinti fokozatára), hogy azok az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló foglalkoztatottak is jogosulttá váltak a szolgálati elismerésre, akik az ahhoz szükséges szolgálati időt az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejöttét megelőzően elérték, és ezáltal a szolgálati jogviszony létrejötte után már meg is haladták a szolgálati elismerésre jogosító időt.

[41] Ezt támasztja alá a Korm. rendelet 2. § (6) bekezdés a) pontjában meghatározott kizáró ok, mely alapján nem kaphat szolgálati elismerést, aki már azonos időtartamra jubileumi jutalomban részesült. Ezen személyek pedig nyilvánvalóan már az egészségügyi szolgálati jogviszony létrejötte előtt, a korábbi szolgálati időt elismerő szabályok alapján is elérték a szükséges szolgálati időt a jubileumi jutalomra. Mindezt átfordítva, aki elérte ugyan korábban, de nem kapott jubileumi jutalmat, az részesülhet a szolgálati elismerésben.

[42] Az ítéltábla nem csak a Korm. rendeletben írtakat, hanem az Eszjtv. 2021. évben hatályos, és a 2022. június 1. napjától hatályos szabályait is értékelte. Utóbbit azért, mert a veszélyhelyzet megszűnését követően a jogalkotónak lehetősége volt arra, hogy a veszélyhelyzet idején meghozott rendeleteket a törvényi szabályozásba beemelje. Jelen esetben az volt megállapítható, hogy a Korm. rendelet szövegezése csak részben került át. Mindez a bíróság értelmezésében azt jelenti, hogy maga a jogalkotó is csak átmeneti szabályként kívánta alkalmazni a Korm. rendeletet azon esetekben, amikor a 2021. március 1. napján bekövetkező jogviszonyváltások miatt az új szolgálati idő számítás miatt kialakult helyzetet tudja kezelni. A Korm. rendelet szabályai alapján az elszámolásnak 2021. december 31. napjáig meg kellett történnie. Erre az Eszjtv. sem 2022. június 1. előtt, sem után nem tartalmazott rendelkezést, már csak annyit mond ki 2022. június 1. napjától, hogy a szolgálati elismerés a (2) bekezdés szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idő betöltésének a napján esedékes (Eszjtv. 9. § (3) bekezdése).

[43] Rámutat arra az ítéltábla, hogy a jogszabályi rendelkezésekből az nem volt kiolvasható, hogy a jogalkotó különbséget kívánt volna tenni azok között az egészségügyben dolgozók között, akik régóta jogviszonyban állnak állandó jelleggel ugyanazzal az egészségügyi intézménnyel azokhoz képest, akik eddig más – korábban el nem ismert – jogviszony keretében, vagy más intézményekben végeztek olyan tevékenységet, melyet most szolgálati időként el lehet ismerni. Az pedig végkép nem olvasható ki a jogszabályokból, hogy bármelyiküket előnyben kívánta volna részesíteni a másikkal szemben a szolgálati elismerés során.

[44] A fentiek alapján az ítéltábla is úgy találta, hogy a felperest a keresetével érvényesített szolgálati elismerés megillette, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ezen

rendelkezését részben eltérő jogi indokokkal a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[45] Az alperesi fellebbezés vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított, a felperes által előzetesen és szükségtelenül lerótt eljárási illeték megfizetésére kötelező rendelkezést is. Az ítéltábla az alperes ezirányú fellebbezését is megalapozottnak találta, ugyanis a perben a feleket a költségmentesség és költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jog, míg az alperest Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illette meg, azonban a felperes az illetéket már előzetesen, a fenti kedvezmény ellenére megfizetett az adóhatóság részére. Ez azonban így nem minősült a Pp. 80. §-ában meghatározott, a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és szükségképpen felmerült költségnek, figyelemmel arra is, hogy a szükségtelenül lerótt eljárási illetéket az Itv. 80. § (1) bekezdés f) és i) pontja alapján a felperes visszaigényelheti. Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét megváltoztatta, a szükségtelenül lerótt eljárási illeték mértékével csökkentette és az alperes által megfizetendő elsőfokú, ügyvédi munkadíjból álló perköltség összegét, melynek mértékét az elsőfokú bírósággal egyezően a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján állapította meg. Az elsőfokú eljárásban felmerült eljárási illeték az alperes teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén maradt.

[46] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárásban peresztes alperes köteles volt a felperesnek okozott perköltséget megtéríteni, melynek mértékét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján 100 000 forintban állapította meg. Az összeg megállapítása során figyelemmel volt a felperesi fellebbezés csekély terjedelmére, és arra, hogy az tartalmilag csak az elsőfokú bíróság ítéletét idézte, az alperes fellebbezésére érdemi észrevételeket nem tartalmazott.

[47] A másodfokú eljárás során az Itv. 39. § (2) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 201 008 forint fellebbezési eljárási illeték merült fel, mely a Pp. 102. § (6) bekezdés alapján a peresztes alperes helyett az állam terhén marad.

Debrecen, 2023. június 20.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Bagjos Csaba s. k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró